

Arrest

**nr. 140 688 van 10 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 september 2011 een aanvraag in om, gelet op de bepalingen van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en met toepassing van artikel 12bis, § 1, 3° van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om tot een verblijf

te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op onbekende datum ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 26.09.2011, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: [S.]
Voorna(a)m(en): [D.]
Nationaliteit: Albanië
[...]*

om de volgende reden onontvankelijk:

Verzoekster haalt aan dat de verwantschap vast staat op grond van haar verklaring van wettelijke samenwoning met de heer [K.A.], dat zij samen een kindje hebben, verantwoordt niet dat zij haar aanvraag indient tijdens illegaal verblijf.

Betrokkene wenst artikel 8 EVRM, in de ruimst mogelijke zin, in te roepen als buitengewone omstandigheid.

Niets weerhoudt betrokkene terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene kan, van zodra zij de 3 op de 6 maanden gerespecteerd heeft, zich opnieuw verenigen met haar vriend en hun gezamenlijk kind en zij haar sociale en menselijke banden verder uitbouwen.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkenen definitief gescheiden worden van haar vriend en kind. Dit houdt geen schending in van de familiale band. De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in.

**In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:*

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Betrokkene is trouwens niet visumplichtig voor België en hoeft dus niet de aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. Ze dient in dit geval echter wel te voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, §1, 1° of 2°, met andere woorden de aanvraag indienen tijdens legaal verblijf in België. Het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken sedert 21.05.2011.

De aangehaalde elementen vormen tevens geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokkene de aanvraag in onregelmatig verblijf kan indienen.

En tot slot voldoet betrokkene niet aan de voorwaarde van artikelen 10 §2. De bedoelde vreemdeling kan het bewijs niet aanbrengen dat zij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat zij ten laste valt van de openbare overheden. (het gezin leeft echter van ocmw-steun)

Trouwens deze stabiele en toereikende bestaan[s]middelen bedoeld in 10, §2, vierde lid, moeten tenminste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. (artikel 10, paragraaf 5).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat verzoekster de bestreden beslissing in essentie niet begrijpt daar deze is opgesteld met halve zinnen, onvolledigheden en abstracte verwijzingen.

[...]

Dat de beslissing stelt dat art. 8 in de ruimste zin wordt ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Dat de bestreden beslissing dan verder stelt dat een tijdelijke verwijdering “geen schending inhoudt van de familiale band”. Dat verzoekster niet begrijpt wat een schending is van een familiale band. Dat verzoekster niet begrijpt hoe men tijdelijk verwijderd kan zijn zonder het gezinsleven tijdelijk te staken.

Dat de beslissing voorts stelt dat de deze scheiding geen onherstelbare of ernstige schade zou inhouden. Dat verzoekster niet begrijpt waarom zulks relevant zou zijn.

Dat bijkomend en dit is allicht het belangrijkste vermeldt de bestreden beslissing nergens of de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald door verzoekster geen buitengewone omstandigheden zijn. Men stelt alleen dat de aanvraag onontvankelijk is.

Nog vreemder wordt de motivering van de bestreden beslissing wanneer gesteld wordt dat “de aangehaalde elementen vormen tevens geen uitzonderlijke omstandigheden die aantonen waarom betrokken de aanvraag in onregelmatig verblijf kan indienen”

Naast het feit dat de zin verzoekster moet gissen wat hier bedoeld wordt. Art. 12bis hanteert immers het begrip “buitengewone omstandigheden”. Maar zelfs in de veronderstelling dat uitzonderlijk en buitengewoon synoniemen zijn van elkaar is het vreemd dat het woord “tevens” wordt vermeldt.

Dat verzoekster hieruit moet afleiden dat de motivering geschreven boven deze zin niet hoort tot de beoordeling buitengewone omstandigheden (het wordt er ook niet in vermeld[...]) en dat de eigenlijk de facto niets meer wordt gesteld dan dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden zijn.

Dat al helemaal geen afweging wordt vermeld inzake art. 8 EVRM behalve dan een citaat uit een niet relevante zaak waarvan verzoekster niet eens de inhoud kent.

Dat de bestreden beslissing dan ook onjuist en niet afdoende is gemotiveerd.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 12bis, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten niet ontvankelijk is omdat zij niet legaal in België verbleef op het ogenblik dat zij deze aanvraag indiende en omdat zij *“tevens”* geen *“uitzonderlijke”* omstandigheden aantoonde. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoekster weliswaar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid aanvoerde, maar dat uit het gegeven dat verzoekster tijdelijk naar haar land van herkomst zou dienen terug te keren geen schending van deze verdragsbepaling kan worden afgeleid. Verweerder zette uiteen dat verzoekster indien zij dit wenst na drie maanden in haar land te hebben verbleven naar België kan terugkeren en dan tijdens een legaal verblijf een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten kan indienen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster kan niet voorhouden dat deze motivering voor haar niet begrijpelijk is. Zij verzocht namelijk om met toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten teneinde haar partner en kind te kunnen vervoegen. Zij wist dus dat zij ofwel diende aan te tonen dat zij legaal in het Rijk verbleef op het ogenblik van haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten of dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid die haar verhinderde om terug te keren naar haar land van herkomst om vanuit dat land een visum – in casu een visum type D – aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en verweerder heeft vermeld dat zij op dit punt in gebreke bleef.

Het gegeven dat verweerder in de motivering één maal de term *“uitzonderlijke omstandigheden”* gebruikt in plaats van *“buitengewone omstandigheden”* is niet van die aard dat het toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing onverstaanbaar wordt. Het is immers duidelijk dat verweerder aan deze termen eenzelfde betekenis toekent, aangezien hij de woorden *“buitengewone”* en *“uitzonderlijke”* door elkaar gebruikt.

Door in fine van de bestreden beslissing te stellen dat verzoekster niet legaal in het Rijk verblijft en *“tevens”* geen *“uitzonderlijke omstandigheden”* aanvoerde heeft verweerder voorts louter aangegeven dat hij van oordeel was dat verzoekster zich niet in één van de verschillende in artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde situaties bevond. Verweerder heeft voorafgaand aan deze overweging uitvoerig toegelicht waarom hij meende dat het verbreken van de gezinsband en de andere in België opgebouwde banden waarnaar verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten refereerde, niet kon worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Hij heeft hierbij geciteerd uit een arrest van de Raad waarin wordt aangegeven dat uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat wanneer een persoon voor een korte periode gescheiden dient te leven van zijn gezinsleden omdat hij zich nog in regel dient te stellen op verblijfsrechtelijk vlak er niet kan worden besloten dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM worden geschonden. Verweerder heeft zich daarenboven niet beperkt tot een citaat uit een arrest maar er ook op gewezen dat verzoekster zeker niet langer dan drie maanden van haar partner zal dienen gescheiden te leven, aangezien zij de mogelijkheid heeft om gedurende drie maanden op zes legaal in België te verblijven en zij dus de mogelijkheid heeft om tijdens dit legaal verblijf een aanvraag in te dienen om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden. Deze uiteenzetting is helder en relevant.

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder heeft onderzocht of het niet inwilligen van verzoeksters aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelde, zoals reeds gesteld, dat het gegeven dat verzoekster België tijdelijk dient te verlaten om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen niet strijdig is met de verplichtingen die voortvloeien uit deze verdragsbepaling. Het standpunt van verweerder is in voorliggende zaak, tevens rekening houdende met het feit dat verzoekster binnen drie maanden reeds kan terugkeren naar België en dat zij ondertussen via de moderne communicatietechnieken contact kan houden met haar partner, niet kennelijk onredelijk en daarenboven in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van

State (cf. RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De Raad moet ook duiden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds heeft gesteld dat Staten het recht hebben om te vereisen van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden toegelaten om hiertoe een passende aanvraag in te dienen vanuit het buitenland en dat Staten in regel geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK